

TRIOLOGIA REGELE SĂLBĂTICIEI

I

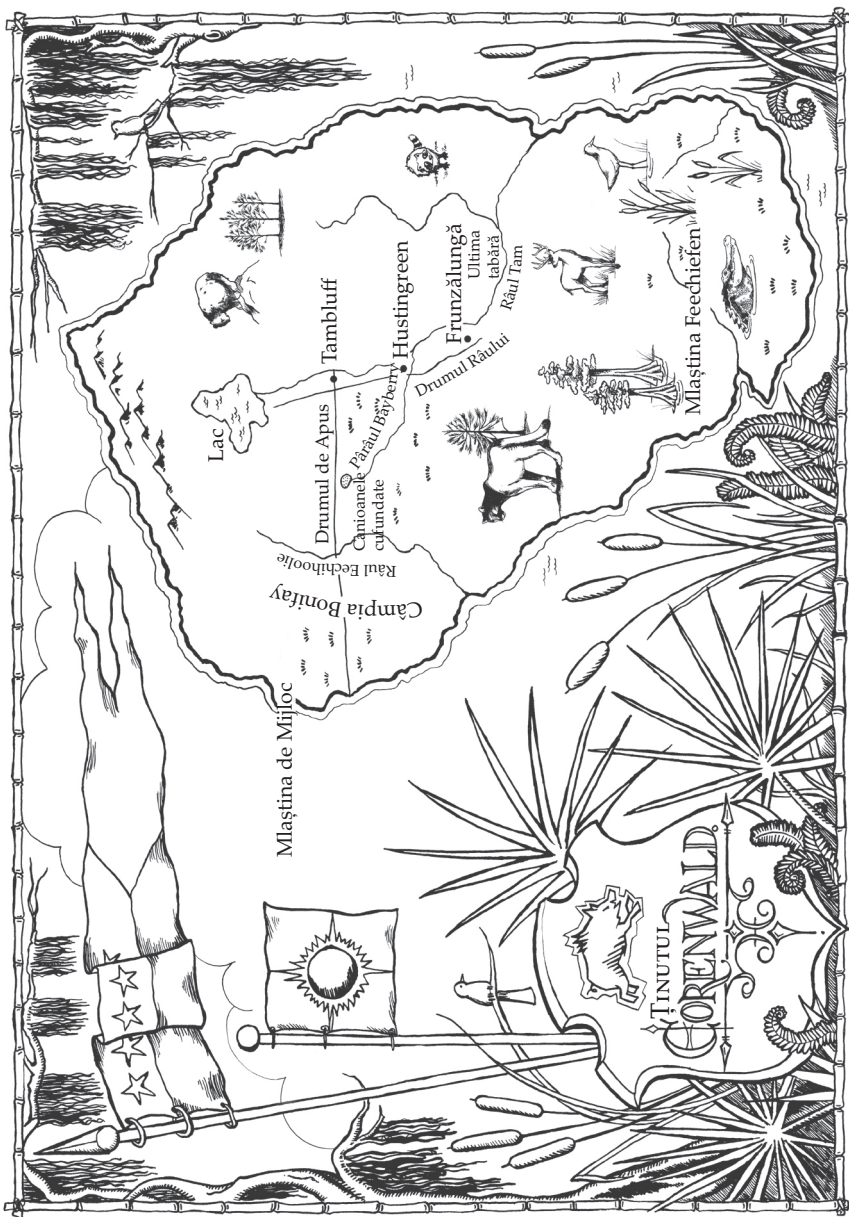
JONATHAN ROGERS

Țipătul bufniței de mlaștină

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2025

CUPRINS

1. Țipătul bufniței de mlaștină	9
2. Cântul Regelui Sălbăticiei	17
3. Dobro Țestoasonăpasta	27
4. O luptă corp la corp	35
5. Trăiască Regele!	40
6. O vânătoare de aligatori	50
7. Acasă cu Samson	58
8. Spre Tambluff	65
9. Sărbătoarea Tratatului	72
10. Două discursuri	79
11. Un consiliu zorit	87
12. Bufnița de mlaștină țipă din nou	93
13. O judecată	101
14. Un verdict	110
15. O incursiune de pescuit	114
16. Un alt ospăț	120
17. Tabăra de luptă	126
18. O provocare	136
19. Apare un campion	143
20. Campionul se pregătește	152
21. Amintiți-vă! Amintiți-vă!	161
22. Tunet	168
23. Cercetașii mineri	179
24. În grotă	186
25. O baie foarte întunecată	195
26. Pulbere și praf	206
27. O bătălie, o înfrângere	216
Epilog: Înapoi la conacul Frunzălungă	219
Despre autor	223

CAPITOLUL 1

ȚIPĂTUL BUFNIȚEI DE MLAȘTINĂ

*Majestății Sale, Regele Darrow de Corenwald,
Proteguitor al poporului,
Apărător al credinței,
Custode al insulei.*

*Castelul Tambluff
malul de apus al râului Tam, Tambluff, Corenwald*

Preaiubitul meu rege ...

Te vei bucura, de bunăseamă, să afli că sunt încă liber și doritor pentru orice expediție, aventură sau misiune periculoasă care cere prezența unui campion sau cavaler rătăcitor. Sunt priceput îndeosebi la uciderea dragonilor, dar m-aș mulțumi să lupt cu pirații sau cu barbarii invadatori, dacă împrejurările o cer. Aș fi dispus chiar să salvez o domniță frumoasă, întemnițată de rubedeniile răuvoitoare. Dar trebuie spus că nu asta ar fi prima mea alegere, căci nu am ajuns la vârsta căsătoriei. Totuși, în vremuri pașnice și prospere ca acestea, un aventurier acceptă orice misiune.

Ca întotdeauna, rămân la dispoziția domniei voastre și aștept cu nerăbdare un răspuns.

*Cu toată sinceritatea,
Aidan Errolson de la Conacul Frunzălungă.*

P.S. Nu am primit încă răspuns la ultima mea epistolă – sau la cele paisprezece de dinainte. Cum serviciul poștal are de suferit la hotare, bănuiesc că veștile din partea domniei voastre s-au pierdut pe drum. Nădăjduiesc să nu vă fie cu supărare că mi-am luat libertatea de a vă scrie din nou.

Strângând hârtia țepănă din coajă de palmier pitic între degetele pătate de cerneală, Aidan își mai admiră o dată epistola, înainte de a o face sul și de a o vârî înapoi în tașca de la șold. Diligența de poștă avea să treacă nu mai devreme de câteva zile, și se gândi că cel mai bine era să țină foaia la îndemână, în caz că îi mai venea în minte vreun alt post-scriptum.

Pe lângă pasiunea sa pentru epistole, Aidan Errolson era un războinic și aventurier. Trăia pentru a călări alături de armatele regelui Darrow. Se înfiora plăcut la auzul clinchetului armurii sau al zdrăngănitului vesel de săbii scoase din teacă. Ar fi preferat oricând să doarmă pe-un așternut improvizat în tabăra de război, decât în cel mai frumos pat din cel mai frumos castel al Corenwaldului.

Cel puțin, așa simțea în lăuntrul său. Dar pe din afară, Aidan era un ciobănaș cu păr zburlit – o grămăjoară de genunchi și coate, în vârstă de doisprezece ani, înveșmântată într-o tunică țesută în casă și cu sandale de piele. Nu avusese niciodată aventuri adevărate. Ca fiu al unuia dintre marii moșieri din Corenwald, Aidan ducea o viață tihnită și așezată.

Iar asta, credea el, era singura mare nedreptate a existenței sale altminteri fericite. Aidan se trăgea dintr-o familie de aventurieri. Bunicii lui fuseseră pionieri, printre primii coloniști de la frontiera de răsărit a Corenwaldului. În tinerețe, tatăl lui Aidan, Errol, se numărase printre cei mai de seamă

Țipătul bufniței de mlaștină

războinici din Corenwald. Errol era abia adolescent când mășăluisse pentru prima dată în luptă, pentru a apăra regatul pe care strămoșii săi îl dobândiseră spintecând pădurea.

Prin comparație, viața pașnică, prosperă și civilizată a lui Aidan părea mai degrabă plictisitoare. E adevărat, pentru asta trudiseră bunicii lui, pentru asta luptaseră părinții lui. Dar Aidan nu era sigur că viața de cioban i se potrivea. Conacul Frunzălungă, vasta moșie a tatălui său, ascundea foarte puține oportunități pentru genul de aventuri care au loc în viața reală, și nu doar în închipuirea unui băiat.

Acest lucru s-a schimbat pentru totdeauna în ziua în care Aidan a auzit pentru întâia oară țipătul bufniței de mlaștină.

Prima dată când s-a auzit țipătul bufniței de mlaștină, Aidan păzea oile răsfirate pe imașul de jos – sau, mai degrabă, ar fi trebuit să păzească oile. De fapt, visa cu ochii deschiși, fără a ține seama de îndatoririle sale de cioban. Era în miez de primăvară – o zi dintr-acelea care inspiră o anumită visare chiar și celui mai cu picioarele pe pământ și lipsit de imaginație dintre ciobănași. În zori, un cap de nor de furtună amenința să ude pășunea de jos. Dar s-a răzgândit și și-a văzut de drum, spre miazăzi, fără a picura măcar un strop asupra lui Aidan sau a oilor sale. Acum, norii navigau pe azuriul înalt, precum niște baloți uriași de bumbac.

În zonele joase care mărgineau pășunea, păsările pădurii își chemau suratele, fiecare după neamul ei. Din chiar locul unde se aciuse, Aidan auzea limpede zumzetul a o mie de aripi de albine care se grăbeau de colo-colo sau pluteau deasupra micilor crini de mlaștină ce îmbrăcau podeaua pădurii.

Dintre toate locurile de păscut de pe moșia Frunzălungă, cel mai mult îi plăcea pășunea de jos. Așezată la marginea cea mai îndepărtată a domeniului, era o pajiște din câmpia inundabilă a râului Tam, parte a hotarului de răsărit a terenurilor

lui Errol. Aici, câmpurile și imașurile îngrijite cu atenție – sau mai degrabă, toate artele nobile ale cultivării pământului – lăsau iarăși loc sălbăticiei. Scena dinaintea ochilor săi emana o liniște pastorală: oi grase și pufoase ronțăiau iarba dulce de primăvară, adăpostite sub grija ciobanului lor și netulburate de vreo teamă de primejdii. Dar înapoia sa începea o sălbăticie nu foarte diferită de cea pe care o găsiseră strămoșii lui când puseseră pentru prima oară piciorul în aceste ținuturi. Acolo, lupii roșii încă pândeau sub chiparoșii cotropiți de mușchi și sub stejarii de apă. Pisicile sălbatice încă dădeau târcoale de la un ciot la altul. Iar nopțile de primăvară încă mai răsuna de urletele aligatorilor imenși care se chemau la luptă.

Cocoțat în curbura unui stejar impunător, încă viu, Aidan compunea un cântec de leagăn pentru mieii săi:

*Colea, pe râu-apropiat,
Aligatorul doarme-ușor.
Dar nu te teme, miel curat,
Păzit ești de al tău păstor.*

Tocmai când încerca să încropească un refren potrivit, fu trezit brusc la realitate. Din vârful copacilor aflați la doar câțiva metri în spatele lui, strigătul pătrunzător al unui animal sălbatic se ridică deasupra zumzetului pădurii și răsună peste pajiște.

Bu-hu-hu-hrum-auuuuuu... Bu-hu-hu-hrum-auuuuuu. Început ca râsetul ascuțit și scurt al unei maimuțe sau al unei hiene, sunetul se preschimbă într-un scheunat mârâit – aproape la fel de gros ca al unui copoi de vânătoare – și mai apoi într-un urlet ce aducea a lup. Dacă sălbăticia ar putea vorbi cu un singur glas, așa ar suna.

Bu-hu-hu-hrum-auuuuuu ... Bu-hu-hu-hrum-auuuuuu. Era țipătul bufniței de mlaștină și, chiar dacă Aidan nu mai auzise așa ceva până atunci, nu putea să-l confunde cu nimic altceva.

Țipătul bufniței de mlaștină

Vorbea despre locuri sălbatice încă neîmblânzite, despre căutări încă neîmplinite, despre fapte mărețe încă neînfăptuite. Bunicul îi povestise despre asta. Auzise țipătul bufniței de mlaștină atunci când pășise pentru prima oară în Corenwald, venind dinspre ținutul bătrân. Dar, pe măsură ce familii precum cea a lui Aidan s-au așezat și au civilizat această insulă sălbatică, bufnițele s-au adâncit și mai mult în bălțile și mlaștinile dinspre miazăzi și răsărit.

Bu-hu-hu-hrum-auuuu ... Bu-hu-hu-hrum-auuuu. E puțin spus că sunetul îl luase prin surprindere; Aidan se simțea emoționat de-a dreptul. Inima de aventurier îi bătea sălbatic în piept. Simțea că devenise persoana care nădăjduse dintotdeauna că este: nu un cioban care își dorea să fie soldat, ci un soldat care se întâmpla să joace rolul unui ciobănaș.

Nu-și mai găsea locul. Trebuia să facă ceva – ceva aventuros. Zărind mișcare la marginea îndepărtată a pajiștii, sări de pe trunchiul copacului, ghemuindu-se în timp ce scotea praștia și piatra din traista de la brâu. Un urs ce se furișă înspre oile sale! De fapt, era o tufă de mure cam de mărirea unui urs; dar servea destul de bine scopului său. Învârti piatra în jurul capului și-i dădu drumul în zbor, reușind să lovească capul prădătorului imaginar. Apoi, răsucindu-se spre dreapta, mai ucise două buturugi de copac cu înfățișare suspectă de lup, înainte ca acestea să poată fugi dinaintea proiectilelor sale letale. Îndată după aceea, înșfăcă toiagul de cioban cu ambele mâini, ca pe o spadă. Spintecă și înțepă copaci și tufișuri, împingând, parând și plesnind, luptându-se cu dușmani imaginari. Triumfător, urcă dintr-un salt pe o buturugă înaltă.

Simțindu-se mândru nevoie mare, Aidan compuse pe loc un alt cântec – nu unul de leagăn de data aceasta, ci un marș cazon. Întors cu fața spre pădurea încălцитă – spre cuibul pitit al bufniței de mlaștină – dădu glas acestui cântec despre sine însuși:

Jonathan Rogers

*Aidan sunt eu, de baștină din Tam,
Lui Errol cel mai tânăr fiu, și îl slujesc.
Numai c-o praștie, c-o piatră și-un toiag
A' noastre turme zi de zi păzesc.*

*Aidan sunt eu, de baștină din Tam,
Primejdia nu-mi dă nicicând fiori.
Sunt tânăr, dar am brațul de oțel,
Nu mă tem nici de fiare, nici de prădători.*

*Aidan sunt eu, de baștină din Tam,
Lui Darrow îi sunt slugă credincioasă.
Dușmanii lui eu îi voi nimici
Cu arcul, sulița și spada mea lucioasă.*

Sări jos de pe buturugă, își ridică toiagul deasupra capului ca pe un steag de luptă și, scoțând strigătul de război al Corewaldului, porni la atac prin mijlocul turmei. Oile se împrăștiară înnebunit din fața lui, behăind și izbindu-se una într-alta. Albul ochilor li se mărise de spaimă.

Ocoli turma în fugă și o luă iute de-a lungul lizierei pădurii, spre un pâraiaș care traversa pajiștea, în drumul său spre Tam. Își împlântă capătul toiagului în prundișul de pe mal și, vrând să sară pe partea cealaltă, își avântă picioarele spre cer și se împinse cu toată puterea în toiag.

Aidan nu mai făcuse niciodată saltul cu prăjina. Așa cum se întâmplă adesea în cazul primelor încercări, și aceasta se sfârși cu un dezastru. În loc să descrie un arc lin deasupra pârâului, așa cum își imaginase, se trezi aruncat într-un salt mortal, la capătul căruia se prăbuși în noroiul de pe partea cealaltă a pârâului.

Spiritul său de aventură se stinse la fel de brusc cum fusese trezit. Mormăind, se ridică alene din noroi și, pe când se pipăia după oase rupte, i se păru că aude un chicotit. Privi

înapoi, către oi. Majoritatea îl priveau curioase, convinse că înnebunise de-a binelea. Dar oile nu chicotesc. Aidan petrecuse multe ore în compania lor și era sigur că nu exista nici măcar una chicotitoare printre ele. În plus, dacă se gândea mai bine, chicotelile veniseră de sus, poate din fagul care trona peste pârâu.

În timp ce privea curios înspre vârful copacului, un alt strigăt sălbatic spintecă aerul: *Bu-hu-hu-hrum-auuuuuu ... Bu-hu-hu-hrum-auuuuuu ...* Bufnița de mlaștină! Undeva în coroana fagului se ascundea cea mai misterioasă și mai înșelătoare dintre creaturile care mișunau în pădurile vaste din Corenwald. Nimeni din cunoscuții lui Aidan – nici măcar bunicul său – nu văzuse vreodată o bufniță de mlaștină, deși aproape oricine pretindea că știe pe cineva care cunoștea pe cineva care zărise o asemenea pasăre. Și totuși, iată că acum, în plină zi, se afla la doar câțiva metri distanță de bufnița cea vestită. Era hotărât să o vadă bine de tot.

Copacul avea un frunziș des de primăvară. Nici gând ca Aidan să poată zări bufnița, atât timp cât pasărea rămânea în vârf; știa că trebuie să o facă să zboare. Luă o pietricică albă și aruncă în susul coroanei fagului, unde credea că se ascunde pasărea. Nu se auzi nicio mișcare – nici măcar foșnetul ușor al pietrei căzând înapoi printre frunze; părea să fi rămas blocată în vârful copacului.

Când Aidan se aplecă să caute încă o piatră pentru o nouă încercare, ceva îi ricoșă pe ceafă și ateriză în iarba de lângă el. Era pietricica albă, aparent dislocată de adierea vântului la înălțime. Fără a da prea multă atenție acestui gând, băiatul își continuă căutarea.

Găsi o piatră mărișoară, o bucată roșie de prundiș, puțin mai mare decât un ou de mierlă, și o aruncă spre ascunzișul bufniței. Spre surprinderea lui, și aceasta rămase blocată sus, în frunziș.

Băiatul își dădu seama că avea nevoie de o piatră mai mare pentru a alunga bufnița – una prea grea pentru a se bloca

printre frunzele unui fag. Când se aplecă să găsească ceva potrivit, simți din nou ceva tare lovindu-l în ceafă. Era o bucățiță de pietriș roșu – aceeași pe care o aruncase în copac.

— Ciudat, murmură. Ce șanse sunt să mi se întâmple așa ceva?

În curând găsi exact ceea ce avea nevoie: o piatră de pârâu maro, plată, de mărimea palmei sale. O aruncă printre frunze și se trase înapoi câțiva pași, nevrând să-i pice iarăși ceva în cap. Tot nu apăru vreo pasăre, dar Aidan fu ușurat să vadă măcar piatra căzând înapoi pe pământ, conform legilor general acceptate ale gravitației.

Numai că nu era aceeași bucată de rocă. Aplecându-se să o ridice de unde aterizase, constată că cea căzută din copac era gri și pătrată, iar nu maro și plată. Rămase locului, uimit de această întorsătură a evenimentelor și dintr-odată găsi piatra plată – sau, mai degrabă, ea îl găsi pe el. Șuierând din vârful copacului, îl lovi direct în căpătână.

Furia lui Aidan creștea odată cu cucuiul. Apoi copacul începu să se scuture, iar un răs ascuțit și strident răsună dinspre ramurile sale. Aidan rămase cu gura căscată și ochii aproape ieșiți din orbite. Făcu câțiva pași înapoi, dar când se întoarse să fugă de copacul fermecat, picioarele i se împleticiră și căzu cât era de lung.

Reuși să se ridice în poziție șezândă, dar până să apuce a sări în picioare, ramurile inferioare ale copacului foșniră din nou și o creatură ciudată căzu pe pământ, la doar câțiva pași distanță. Ghemuită în patru labe, părea a fi la fel de mare ca Aidan însuși. Creatura era acoperită cu solzi mari, de reptilă, ca ai unui aligator. O coadă lungă, groasă și striată atârna înapoia sa; craniul lui dur și osos era acoperit cu o duzină sau mai multe umflături în formă de piramidă. Îl țintui cu o privire amenințătoare, în timp ce se târa încet spre el. Frica îl paraliză pe micul păstor. Își dorise el sălbăticie, dar nici chiar așa!